

Arrest

**nr. 150483 van 6 augustus 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2015 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 juli 2015 tot teruggrijving (bijlage 11), van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 28 juli 2015 tot nietigverklaring van het visum en van de beslissing van diezelfde gemachtigde tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2015 om 15u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L.F. de CASTRO die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 juli 2015 wordt de verzoeker door de grensinspectie op de luchthaven te Zaventem staande gehouden, komende uit Yaounde, Kameroen.

Op 28 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot terugdrijving.

Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker op 28 juli 2015, onder de vorm van een bijlage 11, ter kennis gebracht op 28 juli 2015 en is als volgt gemotiveerd:

“(…) op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

Reden van de beslissing:

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart naar België te komen om zijn tante te bezoeken en voor toerisme. Voor het toeristisch luik van zijn voorgenomen verblijf beschikt hij over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ..) hetwelk dit kan staven. Verder kent hij ook geen bezienswaardigheden in België en kan geen toelichting geven omtrent enige activiteiten tijdens zijn voorgenomen verblijf van 28 dagen (terugkeerticket dd. 24.08.2015).

Met betrekking tot het familiebezoek is hij niet in het bezit van een uitnodiging van zijn tante. Betrokkene verklaart dat zijn vader alles geregeld heeft met de Belgische ambassade in Yaounde voor het verkrijgen van het visum en weet niet welke documenten of stukken er werden voorgelegd. Hij is in het bezit van een telefoonnummer van zijn tante in België. Bij contactopname van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal met het nummer verklaart de opgeroepene dat zij alles geregeld heeft met de Belgische ambassade in Kinshasa. Echter het visum werd afgeleverd door de Belgische ambassade in Yaounde. Omtrent deze tegenstrijdigheden kan betrokkene geen plausibele uitleg verschaffen.

(…)

Reden van de beslissing:

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van 180 euro voor een voorgenomen verblijf van 28 dagen (terugkeerticket dd. 24.08.2015) in België. Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier of 95 euro/dag/persoon/verblijf op hotel te beschikken.”

Op 28 juli 2015 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot intrekking van het visum. Ook deze beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 28 juli 2015. Het betreft de tweede bestreden beslissing.

Op 28 juli 2015 neemt de gemachtigde ook een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Het betreft de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verweerder op dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding die in de bijlage 13septies vervat zit.

Ter terechtzitting worden omtrent deze exceptie van niet-ontvankelijkheid door de advocaat van de verzoeker geen verdere opmerkingen naar voor gebracht. Hij geeft wel aan een beroep te hebben ingesteld bij de Raadkamer.

Samen met de vereerder stelt de Raad vast dat de derde bestreden beslissing, dit is de beslissing van 28 juli 2015 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, een maatregel van vrijheidsberoving is zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te

leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Voor zover de verzoeker zich met de onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, dient te worden opgemerkt dat op de Raad dienaangaande onbevoegd is bij gebrek aan rechtsmacht.

De exceptie is gegrond.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de derde bestreden beslissing.

In de mate dat zij gericht is tegen de beslissing van 28 juli 2015 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, dient de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dan ook te worden verworpen.

2.2. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, dit is de beslissing van 28 juli 2015 tot nietigverklaring van het visum, dient te worden opgemerkt dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet als volgt bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure houdende de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben.

De beslissing tot nietigverklaring van het visum maakt, anders dan de eerste bestreden beslissing die onmiskenbaar een teruggedrijvingsmaatregel is, op zich echter geen verwijderings- noch teruggedrijvingsmaatregel uit zodat de onderhavige vordering niet met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden. De onderhavige vordering is dan ook niet ontvankelijk in de mate dat ze gericht is tegen de beslissing van 28 juli 2015 tot nietigverklaring van het visum.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd, werden door de verzoekende partij geen opmerkingen gemaakt over de niet-ontvankelijkheid van de vordering wat de tweede bestreden beslissing betreft.

In de mate dat zij gericht is tegen de beslissing van 28 juli 2015 tot nietigverklaring van het visum, dient de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dan ook te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de beslissing tot teruggedrijving van 28 juli 2015

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de verzoeker zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet en van artikel 5 e.a. van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.3.2.1. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken baseert zich in haar beslissing tot nietigverklaring van een visum en terugdrijving enkel op de twee redenen die in de beslissingen worden weergegeven (zie beslissingen) en op basis van art 3, eerste lid 3° en 4° van de Vreemdelingenwet dat luidt:

“kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een

derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;”

Terwijl de jonge Sylvain wel degelijk uitgelegd heeft dat hij kwam met zijn Belgische familie verblijven die net als zijn vader in Kameroen voldoende middelen hadden. Hij was geen toerist die naar de hotel ging en zijn verplaatsingen en verblijf zelf moest betalen; dat er zijn familie op luchthaven waren en telefonisch aan de grensautoriteiten dit alles bevestigd hebben.

Dat zowel de Belgische Ambassadeur als zijn raadsman met handen en voeten aan de grensoverste hebben uitgelegd de verblijfsomstandigheden van verzoeker en zijn motivatie om op het geplande datum terug te keren naar zijn land; dat hij in het bezit was van zijn terug ticket en een klein bagage met zich had; dat er zijn familie op luchthaven hem was aan het wachten;

Dat men kan niet begrijpen dat er betrokken van zijn vrijheid wordt beroofd en dat hij er zelfs achter al de uitleg en tussenkomst van de Belgische diplomatie in Yaoundé, nog vastgehouden blijft.

De bepalingen waarop de Dienst voor Vreemdelingen zich steunt, zijnde art. 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet, opent de weg naar willekeur, waarvan huidige zaak een treffend voorbeeld is.

Dat deze beslissingen zijn derhalve manifest onredelijk en strijdig met de algemene principes van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel, de algemene zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht, alsook met art. 5 e.a. van het EVRM.”

3.3.2.2. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het middel deels is gericht tegen de beslissing van 28 juli 2015 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en de beslissing van 28 juli 2015 tot nietigverklaring van het visum. Hierboven werd evenwel vastgesteld dat de vordering wat deze beslissingen betreft niet ontvankelijk is. De onderdelen van het middel en de concrete kritiek die tegen de beslissing tot vasthouding en de beslissing tot nietigverklaring van het visum zijn gericht, kunnen dan ook niet worden onderzocht.

Artikel 5 van het EVRM biedt een bescherming tegen onrechtmatige arrestatie en detentie. De aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM is bijgevolg niet dienstig aangezien zij enkel kan worden betrokken op de wettigheid van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats. Gelet op hetgeen uiteen gezet werd onder punt 2.1. kan de Raad zich hierover echter niet uitspreken.

3.3.2.3. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

In de mate dat de verzoeker zich in het algemeen, en dus los van de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, zou wensen te beroepen op een schending van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*”, merkt de Raad op dat het bestuursrecht geen uniek en enig beginsel van behoorlijk bestuur kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoeker laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur hij, behalve het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, geschonden acht en uit zijn betoog kan dit evenmin afgeleid worden. De verzoeker kan zich dan ook niet op ontvankelijke wijze beroepen op een schending van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*”.

Ook waar de verzoeker lijkt aan te geven dat nog andere bepalingen van het EVRM zouden zijn geschonden (art. 5 “e.a.” EVRM) merkt de Raad op dat de verzoeker nalaat op precieze wijze de andere artikelen van het EVRM aan te duiden welke hij geschonden acht.

Ook op deze punten is het middel bijgevolg onontvankelijk.

3.3.2.4. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover

hij beschikt. De genoemde bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De zorgvuldigheidsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, houdt in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op de gegevens van het dossier en op de daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Ook wat het redelijkheidsbeginsel betreft moet er op worden gewezen dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Specifiek ten aanzien van de beslissing tot terugdrijving, voert de verzoeker aan dat hij wel degelijk heeft uitgelegd dat hij met zijn Belgische familie kwam verblijven die net als zijn vader (ter terechtzitting wordt verduidelijkt dat het om de oom gaat) in Kameroen voldoende middelen hadden. Hij stelt geen toerist te zijn die naar een hotel ging en zijn verplaatsingen en verblijf zelf moest betalen en dat zijn familie, die op de luchthaven op hem aan het wachten was, dit alles telefonisch aan de grensautoriteiten heeft bevestigd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van de artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;”

De gemachtigde baseert zich voor de beslissing tot terugdrijving en de toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet op de volgende vaststellingen:

“Betrokkene verklaart naar België te komen om zijn tante te bezoeken en voor toerisme. Voor het toeristisch luik van zijn voorgenomen verblijf beschikt hij over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ..) hetwelk dit kan staven. Verder kent hij ook geen bezienswaardigheden in België en kan geen toelichting geven omtrent enige activiteiten tijdens zijn voorgenomen verblijf van 28 dagen (terugkeerticket dd. 24.08.2015).

Met betrekking tot het familiebezoek is hij niet in het bezit van een uitnodiging van zijn tante. Betrokkene verklaart dat zijn vader alles geregeld heeft met de Belgische ambassade in Yaounde voor het verkrijgen van het visum en weet niet welke documenten of stukken er werden voorgelegd. Hij is in het bezit van een telefoonnummer van zijn tante in België. Bij contactopname van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal met het nummer verklaart de opgeroepene dat zij alles geregeld heeft met de Belgische ambassade in Kinshasa. Echter het visum werd afgeleverd door de Belgische ambassade in Yaounde. Omtrent deze tegenstrijdigheden kan betrokkene geen plausibele uitleg verschaffen.”

En

“Betrokkene is in het bezit van 180 euro voor een voorgenomen verblijf van 28 dagen (terugkeerticket dd. 24.08.2015) in België. Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier of 95 euro/dag/persoon/verblijf op hotel te beschikken.”

De Raad stelt vast dat deze feitelijke vaststellingen steun vinden in de stukken van het administratief dossier. De bovenstaande vaststellingen stemmen meer bepaald overeen met de inhoud van het verslag van de hoofdinspecteur van de politie te Brussel Nationaal van 28 juli 2015.

Waar de verzoeker thans stelt dat hij uitgelegd heeft dat hij kwam om met zijn Belgische familie te verblijven die net als zijn vader (oom) voldoende middelen hebben in Kameroen, blijkt uit het voornoemde verslag dat de verzoeker wel degelijk een dubbel reismotief heeft opgegeven wanneer hij werd staande gehouden aan de grensdoorlaatpost: toerisme en een bezoek aan zijn tante. Uit niets blijkt dat de verzoeker verklaard heeft dat zijn Belgische familie en ook zijn vader (oom) in Kameroen over voldoende middelen beschikken. Wel blijkt dat de verzoeker slechts in het bezit was van 180 € in cash geld, doch geen krediet- of debetkaarten noch een officiële tenlasteneming of een uitnodiging. Tevens blijkt dat de verzoeker niet in het bezit is van enige toeristische informatie die het toeristische luik van zijn verblijf kan staven. Dit wordt door de verzoeker overigens ook niet betwist.

Waar de verzoeker stelt dat hij geen toerist is die op hotel ging, is de kritiek niet dienstig. In de eerste bestreden beslissing wordt immers slechts op algemene wijze gesteld dat men volgens de richtbedragen in België over 45 € per dag voor verblijf bij een particulier of 95 € per dag voor verblijf op hotel dient te beschikken. De vaststelling dat de verzoeker met 180 € aan cash geld voor een voorgenomen verblijf van 28 dagen niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor de duur en de vorm van zijn verblijf, is dan ook correct. De geboden motivering is aldus afdoende derwijze dat de verzoeker kan begrijpen dat 180 € per dag niet volstaat om een verblijf van 28 dagen bij zijn tante (dit is een particulier en geen hotel) te dekken. Op het eerste gezicht kan niet worden gesteld dat de gemachtigde, op basis van de gegevens die hem voorlagen op het moment van de bestreden beslissing, op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de verzoeker niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt teneinde zijn verblijf in België te dekken.

Ook waar de gemachtigde vast stelt dat de verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, wordt dit genoegzaam ondersteund door de vaststellingen dat de verzoeker een dubbel reismotief naar voor brengt doch dat hij noch met betrekking tot het toeristische doeleinde noch met betrekking tot het familiebezoek enig document (enerzijds toeristische informatie en anderzijds een uitnodiging van zijn tante) kan voorleggen.

In de mate dat de verzoeker in zijn feitenuiteenzetting en ter terechtzitting, bij monde van zijn raadsman, betwist dat zijn tante zou hebben gesproken over het feit dat zij alles zou hebben geregeld met de ambassade Kinshasa, merkt de Raad op dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen waarmee hij dan ook geen afdoende tegenbewijs levert van de vaststellingen van de hoofdinspecteur van de politie. Uit het politieverlag van 28 juli 2015 blijkt immer dat dat telefonisch contact opgenomen werd met het telefoonnummer dat de verzoeker verschaftte van zijn tante en dat deze verklaarde alles per telefoon met de ambassade in Kinshasa te hebben geregeld. Blijkens datzelfde politieverlag blijkt tevens dat verzoekers tante attent werd gemaakt op het feit dat het visum werd afgeleverd in Yaounde, terwijl zij bij haar verklaring bleef dat ze contact had met Kinshasa. De verzoeker slaagt er met zijn loutere beweringen dan ook niet in deze vaststellingen te weerleggen.

Waar de verzoeker tot slot stelt dat zowel de Belgische ambassadeur als verzoekers raadsman aan de grensoverste uitleg hebben verschaft over verzoekers verblijfsomstandigheden en zijn voornemen om op de geplande datum terug te keren naar zijn land, stelt de Raad vast dat in het administratief dossier inderdaad stukken zitten die deze verklaringen kunnen ondersteunen. Echter blijkt dat het gaat om elektronische briefwisseling die dateert van na het treffen van de beslissing tot terugdrijving van 28 juli 2015. Het eerste bericht dateert met name van 29 juli 2015 en het laatste bericht dateert van 31 juli 2015. In dit verband wordt dan ook opgemerkt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Met de pas na het treffen van de bestreden beslissing kenbaar gemaakte elementen kon de gemachtigde dan ook onmogelijk rekening houden zodat dit hem ook niet kan worden verweten. De tussenkomsten van verzoekers raadsman en de ambassadeur in Yaounde die plaats grepen na het treffen van de eerste bestreden

beslissing, kunnen bijgevolg niet dienstig worden aangebracht ter beoordeling van de wettigheid van deze beslissing. De Raad benadrukt nogmaals dat hij enkel een annulatierechter en geen feitenrechter is zodat het hem niet toekomt om zich uit te spreken over de opportuniteit van de bestreden terugrijvingsmaatregel.

De vaststellingen van de gemachtigde vinden steun in de op het ogenblik van de bestreden terugrijvingsmaatregel voorliggende gegevens. Er blijkt niet dat bepaalde feiten foutief werden voorgesteld. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt op het eerste gezicht dus niet.

Er kan op het eerste gezicht evenmin worden aangenomen dat op incorrecte wijze toepassing werd gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet.

3.3.2.5. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, niet ernstig.

3.4. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV, om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de eerste bestreden beslissing over te gaan.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de beslissing van 28 juli 2015 tot terugrijving te verwerpen.

3.5. De vordering dient bijgevolg, in zijn geheel, te worden verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr.A. DE BONDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

C. DE GROOTE